

Минавахъ покрай една кория. Чухъ отъ шумцитѣ шумолене. Вслушахъ се по-добрѣ. Шумътъ още повече се усили. Взеа да се чуватъ и крѣсъци. Разбрахъ, че тука има нѣщо въ опасностъ. Влѣзохъ по-навѣтрѣ и съгледахъ, че една змия пепелянка бѣ свита на кълбо. Тя бѣше разтворила устата си и всѣка минута гледаше да заграби отъ малкитѣ птиченца на едно гнѣздо. Но майката на птиченцата не позволяваше.

Нещастната майка се хвърлѣше върху главата на змията, за да я клѣвне и послѣ пакъ отскачаше нагорѣ. Борбата се продължаваше вече 2—3 минути.

Храбрата птичка губѣше сили и отчаяно се хвърлѣше върху отровния неприятель...

Не щѣше да се измине много врѣме и смъртта трѣбаше да грабне малкитѣ отъ гнѣздото.

Веднага вдигнахъ сопата и съ единъ силенъ ударъ съборихъ отровната змия. Птичкитѣ бѣха спасени. Уморената майка слѣдъ като почина върху уплашенитѣ си рожби, хвъркна настрана и кацна на едно близко клонче. Тя почна да чурулика своята хубава пѣсенъ. Струваше ми се, че тя благодарѣше за спасението.

Кукуването на кукувицата.

Една хубава майска сутрина Петъръ и Георги излѣзоха на полето къмъ лозята. Тѣ чуха за прѣвъ пѣтъ, че изкукува кукувичка.

— Този гласъ е на кукувицата, каза Петъръ. Тя ми прѣдсказва нѣкакво щастие. Ето нѣ кука, чувашъ ли?